

کتابِ صَفْنِیا نَبی

پیشگفتار

نامِ دَ شُرُوعِ امزی کِتابِ صَفْنِیا نَبی غَضَبِ خُداوندِ رِه دَ ضِدِ مَرْدُمِ یَهُودا و مِلَّتِهای چارطرفِ ازوا اِعلانِ مُونِه و مُوگیه که اونا بخاطرِ بُتِ پَرستی و شرارتِ خُو قضاوتِ مُوشه. امزی خاطر از مَرْدُمِ دَعوتِ مُونِه که خودون رِه فروتن کده توبه کُنه و از فرصتِ اِستفاده کده پس سُون خُداوند بییه تا شاید از قضاوتی که دَ بِلِه ازوا اَمَدنی یِه نِجاتِ پیدا کنه. دَ آخِرِ کِتابِ بَلدِه مَرْدُمِ یِگ پیغامِ اُمید-بَخشِ میدیه و مُوگیه که خُداوند قَوْمِ خُو رِه جم کده پاک مُونِه و اونا رِه دُوباره سِرِ پای مُوکنه. امچنان اِعلانِ مُونِه که یِگ آیندِه پُر از صُلح-و-صفا و پُر از خوشحالی دَ اِنْتِظارِ کسای اَسْتِه که دَ خُداوند وفادار مومنه.

طبقه-بندی موضوعها

آمدونِ قضاوتِ دَ بِلِه يهُودا (۱:۲)

روزِ بزرگِ خداوند (۱۴:۱)

قضاوتِ دَ بِلِه يهُودا (۱:۲)

قضاوتِ دَ بِلِه فَلَسطين (۴:۲)

قضاوتِ دَ بِلِه موآب و عمون (۸:۲)

قضاوتِ دَ بِلِه كُوش (۱۲:۲)

قضاوتِ دَ بِلِه آشور (۱۳:۲)

آينده اورشليم (۱:۳)

۱) کلامِ خداوند دَ روزای پادشاهی یوشیا باچه آمون پادشاهِ یهُودا، دَ صَفَنیا باچه كُوشی، نوسه گدلیا، کوسه آمِریا باچه حزقییا نازل شد.

أَمْدُونِ قِضَاوَاتِ دَ بِلِه يَهُودَا

② خُداوند مُوگيه: ”ما تمامِ چيزا ره

از رُوي زمي كاملاً از بين مُوبرُم.

③ ما انسان و حيوان ره از بين مُوبرُم؛

ما مُرغكوي هوا و ماهيهاي دريا ره از بين مُوبرُم

و هر چيزي ره كه باعثِ لَحْشِيدُو مُوشه قد شريرو قتي.

”آرے، ما بشر ره از رُوي زمي نابُود مُونُم.“

ای ره خُداوند مُوگيه.

④ ”ما دِست خُو ره دَ خِلافِ يَهُودَا

و دَ خِلافِ تمامِ باشندههاي اورشليم دراز مُونُم؛

و ما تمامِ باقیِ منده‌های بُتِ بعل و نام‌های کُتّه‌کلونای بُتخانه و پیشوایو
ره

امزی جای گم-و-گُل مُوکُنم؛

⑤ امچنان کسای ره که دَ بِلّه بام‌ها

لَشکرِ آسمو ره سَجده مُونه،

کسای ره که ام خُداوند ره سَجده کده دَ نامِ شیِ قَسَمِ مُوخوره

و ام دَ بُتِ مِلکومِ قَسَمِ مُوخوره،

⑥ کسای ره که از پیروی خُداوند رُوی گشتنده

و خُداوند ره طلبِ نَمونه و ازو مشوره نَمیگیره.

⑦ دَ حُضُورِ خُداوند-خُدا چُپِ بَشید،

چُونِ روزِ خُداوندِ نَزْدیکِ اَسْتَه!

اینه، خُداوند یگ قُرْبانِ آماده کده

و مهمونای خُو ره تقدیس کده.

⑧ دَ روزِ قُرْبانِ خُداوند،

ما کټه کَلونا، باچه‌های پادشاه

و تمام کسای ره که از راه-و-رسم بیگنه‌گو پیروی کده رقم ازوا
کالا موبوشه جزا میدیم.

⑨ دَ امزُو روز ما تمام کسای ره که از بله لَخکِ درگه قِرت میزنه،

کسای ره که خانه خُدا یون خُو ره

قد ظلم و حيله-و-مکر پُر مَوکنه جزا میدیم.

⑩ خُداوند مَوگيه:

”دَ امزُو روز یگ فریاد از درگه ماهی شنیده موشه،

یگ ناله از حصّه دوّم شار

و آوازِ بلندِ سقُوط از تپه‌ها.

۱۱) باشنده‌های منطقه بازار ناله مونه،

چراکه پگ سوداگرا از بین رفته

و تمام کسای که قد نُقره خرید-و-فروش موكنه نابود شده.

۱۲) دَ امزو زمان ما اورشليم ره قد چراغ‌ها تلاشی مونم

و مردمی ره که کوره خُو ره کته کده ششته

و دَ دلِ خُو موكيه، 'خداوند نه نيكي ميرسنه و نه بدی،'

جزا میدیم.

۱۳) مال-و-دولت ازوا غارت موشه

و خانه‌های ازوا بیرو.

اگرچه اونا خانه‌ها آباد مونه،

لیکن دزوا جای-د-جای نموشه؛

اگرچه اونا تاک‌های انگور میشندنه،

لیکن از شراب ازوا وچی نمونه.

روز بزرگ خداوند

روز بزرگ خداوند نزدیک آسته، ^(۱۴)

نزدیک آسته و غدر عجله دَره؛

آوازِ روزِ خداوند تلخ آسته

و مردِ جنگی د امزو روز د آوازِ بلند فریاد مونه.

امو روز روزِ غضب آسته، ^(۱۵)

روزِ سختی و پربیشانی،

روزِ تباهی و خرابی،

روزِ تریکی و سیاهی،

روزِ آورها و تریکی تیره،

روزِ شیپور و غوغای جنگ ^(۱۶)

دَ ضِدِ شارای دیوالدار

و دَ ضِدِ بُرج‌های بلند.

ما دَ بَلِه مردُم دَ اندازه سختی می‌رم ^(۱۷)

که اونا رقمِ آدمای کور راه بگرده،

چراکه اونا دَ ضِدِ خُداوند گناه کده.

پس خُونِ ازوا رقمِ خاک ریختنده مُوشه

و جَسَدای ازوا رقمِ سرگین موفته.

دَ روزِ غَضَبِ خُداوند ۱۸

نَه نُقرِه ازوا مِیْتَنه اُونَا ره نِجاتِ بَدیه

و نَه طِلاّی ازوا؛

آتِشِ غَیْرَتِ اَزُو

تمامِ زَمی ره قُورْتِ مُونه،

چُون اُو دَ بِلِه تمامِ باشِنده‌هایِ زَمی

تِباھی ترسناکِ میره.

قِضاوَتِ دَ بِلِه یَهُودَا

۲ ۱) اَی مِلَّتِ بَ شَرَم،

جَم شُدِه یِگجای شُنید،

پیش ازی که حُکمِ مَجازات بییه ۲

و دَ امزُو روز شُمو رقمِ کاهِ دَمِ باد بُرده شُنید؛

پیش ازی که شِدَّتِ قارِ خُداوند

دَ بَلِه شُمو بییه؛

پیش ازی که روزِ غَضَبِ خُداوند

دَ بَلِه شُمو بییه.

خُداوند ره طلب کنید، ای پگِ آدمای فروتنِ زمی ۳

که احکامِ ازُو ره دَ جای میرید؛

عدالت ره طلب کنید و دَ طلبِ فروتنِ شُدو بشید؛

دَ امزی رقم شاید بتنید

که دَ رُوزِ غَضَبِ خُداوند دَ پناه اِزُو تاشه شُنید.

قِضاوَتِ دَ بِلَه فَلَسطین

اینه، غَزَه ایله مُوشه ④

و اَشِقِلون یگ بیرنه مُوشه؛

مردُم اَشُدود دَ وختِ چاشت از شار خُو هَی مُوشه

و عِقرون ریشه کن مُوشه.

وای دَ حالِ از شُمو مِلَّتِ کریتی ها ⑤

که باشنده های بغلِ دریا اَسْتید!

ای کِنعان، ای سرزمینِ فَلَسطینیا

کلامِ خُداوند دَ ضِد شُمو اَسْتَه؛

و ما شُمو ره دَ اندازِه تباہ مُونُم

که هیچ باشنده دَز شُمو باقی نَمنه.

بغلای دریا علفچرها و جای چوپونو مُوشه ⑥

و قوتونِ گوسپندو.

بغلِ دریا مُلکیتِ باقی منده‌های ⑦

خانوارِ یهودا مُوشه

که گله‌های ازوا دَ اُونجی میچره

و اونا دَ وختِ شاو

دَ خانه‌های اَشِقِلونِ خاو مُونه.

چُون خُداوند، خُدای ازوا دَ فِکِرِ ازوا اَسْتِه

و خوشبختی ازوا ره پس میره.

قضاوت دَ بِلِه موآب و عمون

” ما طعنه موآب ^۸“

و دَو-و-دشنامِ عمونیا ره شِنیدم

که اونا چطور قوم مَره طعنه دَد

و بخاطرِ گِرفتون سرحدای ازوا اِفتخار کد.“

امزی خاطر خُداوندِ لشکرها، ^۹

خُدایِ اسرائیلِ مُوگیه:

”موآب رقمِ سَدومِ مُوشه“

و عمون رقمِ عموره،

جای خارها و چُقوری‌های نَمک

و یگ بیرنه ابدی.

باقیمنده قوم مه اونا ره غارت مونه

و نجات یافته‌های ملت مه اونا ره تصرف مکنه.

ای بخاطر کبر-و-غرور ازوا د بله ازوا مییه، ۱۰

چراکه اونا قوم خداوند لشکرها ره ریشخند زد

و د بله ازوا خود ره کته کته کد.

خداوند ترس ره د بله ازوا قرار میدیه، ۱۱

چراکه او تمام خدایون زمی ره د هیچ برابر مونه

و پگ ملت‌ها که د ساحلای دریا آسته

هر کدم شی از جای خو او ره سجده مکنه.

قضاوت د بِلِه كُوش

١٢ ”آی مردم كُوش،

شمو ام قد شمشیر مه كُشته موشید.“

قضاوت د بِلِه آشور

١٣ خُداوند دِست خُوره دِ خِلافِ شمالِ دِراز مونه

و آشور ره تَباه موكُنه؛

اُونینوا ره یگ بیرنه جور مونه،

یگ زمينِ خُشک رقمِ بیابو.

١٤ گلهها و تمامِ جانورای رقمِ رقم

دَ مینکلِ نینوا خاو مونه؛

قوټو و بوم

شاو ره دَ بِلَه سرستونی‌های شی تیر مونه؛

آوازِ بِلندِ ازوا از کلکینا مییه،

خرابی دانِ درگه‌های شی ره مَپوشنه

و چپوهای سَرو شی لُچ موشه.

ای امو شارِ مغرور آسته ^(۱۵)

که مردم شی دَ امنیتِ زندگی مَوکد؛

او قد خود خُو مَوگفت:

”تنها ما آستُم و دیگه هیچ کس نییه.“

ای چطور بیرو شُده

و جاي خاو حيواناي وحشي شُده!

هر كسي كه از پالوي شي تير شُنه

رېشخند مونه و دست خوره تكان ميديه.

آينده اورشليم

۳ ① وای د حال شار سرکش، نجس

و ظلم کننده!

② او هيچ گپ ره نميشنوه

و اصلاح شدو ره قبول نمونه.

او د خداوند توکل نموكنه

و د خدای خو نزديك نموشه.

③ کټه کلونای ازو د مڼه شی مثل شیرای غران آسته؛

قاضی های شی مثل گرگای شاو

که تا صبح هیچ چیز ره باقی نَمیله.

④ انبیای شی مردمای بے پروا و خیانتکار آسته؛

پیشوایون شی چیزای مُقدَّس ره بے حُرمت مونه

و شریعت ره تی پای مُوکنه.

⑤ خُداوند د مڼه شی عادل آسته

و بدی نَمیرسنه.

أو هر صبح قضاوت خُو ره برَملا مونه

و غفلت نَمونه؛

لیکن آدم بے انصاف شرم ره نَموفامه.

⑥ ”ما مِلَّتْهَا رَه نَابُود كَدِيم

و بُرْجْهَای ازوا خراب شُدِه؛

ما کوچه‌های ازوا ره بیرو کدیم

تا هیچ کس ازوا تیر نَشْنِه؛

شارای ازوا تَبَاه شُدِه

و بَدُونِ مَرْدُم و بَدُونِ باشنده‌ها مَنده.

⑦ ما دَ شار کُفْتُم:

تُو حتماً از مه میترسی

و اِصْلَاح شُدو ره قَبُول مُونی!

اوخته جای بُود-و-باش مَرْدُم تُو تَبَاه نَمُوشه

و تمام چیزای ره که دَ بِلِه تُو اَوْرَدَنی اَسْتُم، نَمیرُم.

لِيَكُنْ أُونَا قَدْ تَمَامِ قُدْرَتِ

”اعمال خُو ره دِیگه ام فاسِد کد.“

پس آلی خُداوند مُوگیه: ^(۸)

”مُنْتَظِرِ اَزمه بَشید“

تا روزی که ما باله شُدِه دَ خِلاف شُمو شاهِدی مِیدِیم!

چُون ما فِیصله کدیم که مِلَّتْها ره جَم کُنم

و مَمَلکَتْها ره یگجای کُنم

تا غَضَبِ خُو و تَمَامِ شِدَّتِ قار خُو ره

دَ بِلِه ازوا بَرِیزنم،

چُون دَ آتِشِ غَیْرَتِ مه

تَمَامِ زَمی دَر مِیگِیره.

اوخته ما زبون قومها ره تبدیل کده دزوا زبون پاک میدیم ۹

تا پگ ازوا نام خداوند ره بگیریه

و دایگ دل او ره خدمت کُنه.

از او طرف دریاچه‌های کوش ۱۰

پرستش کننده‌های مه، یعنی مردم تیت‌پرک شده مه

بلده مه هدیه میره.

د امزو روز، آی اورشلیم، تو بخاطر تمام اعمال خو ۱۱

که د ضد مه گناه کده، شرمنده نموشی،

چون تا او زمان کسای ره که مست کبر-و-غرور آسته

از مینکل تو دور مونم

و تو دیگه د کوه مقدس مه مغرور نموشی.

١٢ ما د مینکل تُو

یگ قوم عاجز و مُسکین ره باقی میلم

و اونا د نام خُداوند تَوکل مُونه.

١٣ باقی منده اسرائیل شرارت نمونه

و دروغ نموگيه

و نه ام د دانهای ازوا زبون چلباز پیدا موشه،

چون اونا موخوره و خاو مُونه

و هیچ کس اونا ره نمیترسنه.

١٤ آی دختر صهیون، بیت بخان؛

آی اسرائیل، چیغ بزَن!

آی دختر اورشليم،

قد تمامِ دِلِ خُو خوشی و خوشحالی کُو!

۱۵ خُداوند قضاوتِ ره از بِلِه تُو دُور کده

و دُشمنای تُو ره پس تاو دده.

خُداوند، پادشاهِ اسرائیل دَ مینکل تُو آسته

و تُو دیگه از بلا-و-مُصیبت ترس نَموخورى.

۱۶ دَ امزُو روز دَ اورشَلیم گُفته مُوشه:

”آی صَهیون، ترس نَخور؛

نیل که دِستای تُو سُست شُنه.

۱۷ خُداوند، خُدای تُو دَ مینکل تُو آسته،

مُبارزِ قُدرتمند که نِجات مِیدیه؛

اُو بخاطر تُو خوشی کَلو مُونه

و تُو رِه دَ وَسِيْلَه مُحَبَّتْ خُو اَرَامِش مِيْدِيَه؛

اُو بَخاطِر تُو قَد سَرُوْدَهَا خُوشِي مُوْكُنَه.

١٨) اَي صَهِيُون، كَسَاي كِه دَز تُو تَعْلُق دَرِه

و بَخاطِرِ بَرگُزار نَكْدُونِ عِيْدَهَا غَمگِي اَسْتَه

ما اُونَا رِه جَم مُوْنَم

تا اَي شَرْمِنْدگِي دَ بِلَه ازوا بَارِ گِرَنگ نَبَشَه.

١٩) دَ اَمزُو زَمَان ما قَد تَمَامِ كَسَاي كِه دَ بِلَه تُو ظَلَم كَدَه

حِسَاب-و-كِتَاب مُوْنَم؛

ما لَنگا رِه نِيْجَات مِيْدِيْم

و هِي شُدَهَا رِه جَم مُوْكُنَم.

ما شَرْمِ ازوا رِه دَ تَمَامِ زَمِي دَ عِزَت-و-اِحْتِرَام تَبْدِيْل مُوْنَم

و اونا ره صاحبِ نام-و-نشان موكنم.

د آموزو زمان ما شمو ره پس ميرم؛ ٢٠

و غيتيکه شمو ره جم مونم

ما شمو ره د مينکل تمام قوم‌های زمی

صاحبِ نام-و-نشان و عزت-و-احترام مونم،

دُرست وختيکه ما خوشبختی‌های شمو ره

د پيش نظر شمو پس ميرم.

ای ره خداوند موكيه.